

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРБИЈУ

ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.

ПРЕТПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕТПЛАТУ ТРЕБА СЛА-
ТИ СТЕВИ М. ВЕСЕЛИНОВИ-
ЋУ ПРОФ. БОГОСЛО-
ВИЈЕ.

ЛЕПЛАЂЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
БЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

На пролетњих песама — Хајдук Станко — Карпатски замак — Ситнице
— Пошанице — Представе у народном позоришту — Спасојен гријех.

ИЗ ПРОЛЕТЊИХ ПЕСАМА

XXII.

Мој побратим, месец бледи.
Како чудно на ме гледи,
Нити плаче, нит' се смије,
Нити са мном вино пије.

Јрчмарице, црна ока,
Дајде вина, ва два момка,
Ја ћу пити ва нас двоје —
И ва побру, срце моје!

Вино пијем, бриге гањам,
Па о теби, злато, сањам,
А кад пођем кући спати,
Побратим ће да ме прати.

Све се мени клања тада,
Нити бриге, нити јада,
И фењери вагон знају,
Учтиво се сви клањају.

Неумами само вина,
Све се топим од милина,
Кад погледам тебе бајну,
Ти ми с лица читаш тајну...

И Хафис је радо пио,
Пево, пио и љубио;
Стара хуља, добре воље
Све изабро по најбоље.

Јоште једну! Вина амо!
Али брво, брво смо,
П'онда оно врашко приде —
Твој пољубац... да не виде!

Ламу нојцу, цвете мио!
До века би 'вако пио,
Штета што је мало века...
Побратим ме давно чека!

Београд, у пролеће 1894,

Светозар Лазаревић.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од

Јан. М. Веселиновића.

ДРУГИ ДЕО

О С В Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

— Право велиш, попо — рече кмет, пошто одујми не би ваљало да је тиква ширега грла.

— Не знам, то мој Лазар ујдурис'о. Он ти је мајстор око тога.

— Па шта ми радиш? — упита попо пошто мало поћуташе.

— А шта ћу радити? — рече Иван. Ова киша не да на поље. Него ти овде седим с децом и разговарам. Јуче комисмо мало кукуруза, па данас — ето... Иш'о сам мало до субаше...

— До субаше? пресече га попо.

— Ја, звао ме.

— А што те звао?

— Ништа, разговарали се... Море, па оно неки добар човек, Бога ми! ...Нисам знао, али баш добар човек!

— Е? — рече попо и покупи обрве.

— Кажем ти! Разговара ти, брате, о свему и свачему ка' да није Турчин. Ето, са мном је говорио и о теби и о Јови...

— А шта је говорио? — запита попо, али преко срца.

— Вели добар вам је онај попо. Красан човек! Ја 'наког попа нисам видео, не памтим!... А и кмет!... Не знаш ти, вели, Иване, како се мени допала та два човека. Ово, што је све овако добро у Црној Бари, то су они учинили. Паметни људи, па то ти је!

Док је Иван говорио кмет погледа попа и виде да му не годи Иванов говор. Заусти нешто да рекне, али га поглед попов задржа...

Иван је у својој наивности причао све што је с Турчином разговарао, па је — као кад некога хвалимо — мало и претерао. Дизао је Турчина у девето небо.

— Красан човек! Сладак човек! Ето, Маринко! Ти знаш колико смо ми на Маринка викали. А он за Маринка вели: да је то баш добар човек. „Мало је, вели, прилењ, али добар, поштен.“ И онако... њему су сви Црнобарци красни људи... Једино врчи на Алексу, њега не мари. Неће да чује речи о њему!...

Попу прекипе.

— Славе ти, Иване, зар си ти мене за то звао?

— Па ја... Што се, брате, цаба туђимо од човека!... Да је он онако каки... што прави смутњу, ја би' први окрен'о главу од њега!... Али добар човек!... Чак ето и мени говори како би волио да оженим Лазара... Па... море, што ти воли Лазара!... Ја само стао па се каменим!... Вели: „оно је прави кућаник“!... Ти би то пропустио, али он гине за своје!... Бога ми, тако воли Лазара ка' да му је на срцу леж'о!...

Ни попо ни кмет ништа не рекоше.

— Него, знате ли шта?

— Шта? — упита кмет.

— Да се вас двојица измирите с њим.

— Нисмо се ни свађали — рече попо суво.

— Знаш. Али је он чуо...

— Шта је чуо?

— Као да вас двојица врчите од њега.

— А ко му је то каз'о?

— Не знам. Али, вели, врло му жао. Он вас воли и волио би да је с вама у лепој љубави!...

Поп се загледа у Ивана.

— Да му ти ниси каз'о да ми мрзимо на њега?

Иван погледа попа, па се чисто трже.

— Бог с тобом, попо!... Прекрсти се ти!... Како би ја то њему мог'о казати!... слага Иван јер се запрести од погледа поповог.

— Па ко би му други и мог'о казати? — рече попо озбиљно.

— Па зар баш ја? — рече Иван, а подузе га као неки стил, јер је он, као што знамо, и казао Турчину.

— Па ти ми ту све то причаш!... Од куд ти опет да се толико заузимаш за Турчина?

— Али... замуца Иван -- добар човек...

— Добар човек, добар човек!... Јест, добар, али својим Турцима!... А тешко теби куда те он воли!... Него, упамти ово, Иване!... Сва Црна Бара, сви ви, моји пријатељи, љубите се колико 'оћете с њим — ја нећу!... Ја никад не верујем у добро од Турчина! ...И кад би' видео овим мојим старим очима — ја опет не би' веров'о! Реко би': старе очи па ме варају!... А сад, кад си се примио да носиш поруку Крушкину мени, однеси и моју њему!... Збогом!

Поп је дрхтао од јада. Он би волео, да је не знам шта изгубио, него што је ово чуо...

— Али, седи, попо! Седи, Јово!... викао је Иван, јер се и поп и кмет беху дигли да иду.

— Шта ћемо ти?... Ми смо свршили разговор за који си нас позв'о! рече кмет.

— Нисам ја за то звао!... То је било, онако, уз реч. Ја сам вас звао да се разговарамо о прошевини. Рад сам запросити Севића девојку за Лазара... Седите људи!... Баш сте на крај срца!... Ја нисам ништа ружно мислио.

У тај пар бану кнез Сима.

— Попо, зову те кући да читаш једну молитву.

— Добро, ето ме. Збогом, Иване.

— Али седи мало, човече.

И поп изађе из куће...

Иван окупи кмета да остане, али овај не хтеде за живу главу после попа остати, него се и он поздрави...

Иван оста сам. Неки га стид обујмио. Сад му се учинило да је одиста непоштено, што је онако Турчину о попу и кмету казао... Све док поп не поче говорити, он је мислио да чини велико дело...

А сад, сад је и њему то све изгледало ружно. И увативши се за перчин, цикну:

— Будало матора! Оседио си а ништа не знаш!...

Расположење, добра воља... све то прође... и оста нешто тешко као стена на грудма...

Поп и кмет иђаху ћутећи. Опет видеше Алексеу пред кућом видеше растопљене косе његове како се слева вода низ њих.

Поп више за себе, али опет толико гласно, да је и кмет могао чути — рече:

(НАСТАВИТЕ СЕ)

СПАСОЈЕВ ГРИЈЕХ

— (ШАЉИВА ЦРТИЦА ИЗ ХЕРЦЕГОВИНЕ) —

Јутро.

У селу сви давно поустајали, па се већ на све стране разлијежу пјесме младијех чобаница и чобана... Тек на једној страни чујеш, како један зашјева!

Под оном гором зеленом

И оном вишој планином,

а већ са друге стране одзива се женски глас:

Мој драгане у планини Јово,

Пошљи мени планинскога лада —

Ја ћу теби мостарскога цијећа...

Иза тога одмах се чује, како Панта Гатало гони своје волове па се дере из свега гласа:

— Аје, плавоња! Аје, вук те знао!

Па и дјеца поустајала, те дигла грају до неба!

Ухватили баба Милина мачка, свезали му за реп воловску бешику, а у њу насули неколико зрна пијеска, па јадни мачак трч! и окреће у ковитлац к'о помамав

Видила то баба Мила, па почела жарачом да гони дјецу:

— Нос' вас ђаво, крештала је она, ђаволи вам очи покопали,

Гањин је стан био на трећем спрату, и улазило се по врло чистим, светлим и пространим степеницама. Заузимао је шест или седам соба и собица, и ако најобичнијих, али доста скуних за чиновника с породицом, који има, ако хоћете, и две хиљаде рубаља годишње плате. Тај стан био је удешен за издавање под кирију с раном и услугом. И ако то Гањи није било по вољи, опет је морао попустити молбама Нине Александровне и Варваре Ардалијановне, које су зажелеле да буду колико толико од користи те да ма тим увећају приход породице. Гања се мрштио и звао то ругобом; њега је бајаги било стид после тога у друштву, где се он навикао јављати, као млад човек с неким сјајем и будућношћу. Сви ови уступци судбини и сва та досадна тескоба, — све су то биле његове дубоке душевне ране. Од неког времена њега је дражила свака ситница, и ако се и сагласио за време уступити и трпети, то једино за то што се већ био решио, да све то измени и преуреди у најкраћем времену. А баш та измена о којој је мислио, правила му је посла, таког посла, који ће му натурити много више бриге и тешкоћа.

Стая је делио ходник, који почињаше управо од уласка. С једне стране ходника налазиле су се оне три собе, које су се издавале под кирију, за „особито препоручене“ киријације; осим тога, на тој истој страни ходника, на самом крају, код кујне, налазила се четврта собица, мања од свију осталих, у којој је становао сам ђенерал у оставци Иволгин, отац породице, и спазао на широком дивану, и он је улазио и излазио из стана, кроз кујну и задњим степеницама. У тој истој собини беше смештен и тринаесто-годишњи брат Гаврила Ардалијонића, гимназист Коља; он се ту морао у тескоби мучити, учити, спавати на другом са свим старом, уском и кратком диванићу, на исцпаном чаршаву, и надгледати и *пазити* оца, коме је сваким даном све већа нега трабала. Кнезу су одредили ону у средини; у првој на десно становао је Фердишченко а трећа на лево стајала је још празна. Но Гања пре свега одведе кнеза к својој породици. Стан се састајао из сале, коју су употребљавали, по потреби, за трпезарију. Она је била, у осталом, сала само пре по дне, а у вече преобраћала се у кабинет и спаваћу собу Гањину, Трећа соба, тесна и увек затворена: била је спаваћа соба Нине Александровне и Варваре Ардалијановне. Једном речју, сви су у том стану били шћени; Гања је само шкрипао зубима и ако је желео да

па не виђели сунца на мјесеца. Да бог да и вас махните везали ужима и конопима...

Ова граја пробуди и Спасоја Гмизала.

— Ха, ђаво вас све понио промрља он кад отвори очи, ама се зачуди, кад угледа, како је сунце високо отскочило.

— Их, јадо, а ја баш пресп'о... А она махнитураније ме шћелани пробудит'...

То рече па се стаде протезати и дрпати, а онда лајено узе да се облачи...

— Пос' му његов, мумљао је облачећи се, ово се баш нема посла... Да речем да ме не нуде — нуде ме, ама они, бива, хоће да се ја жив сломијем за ону њихову погану надвицу...

У то му уљезе и жена.

— А што ме нијеси пробудила, јад те зађео, рече он.

А она дочека к'о запета пушка:

— Бијаше синоћ мање пит', па би се и сам пробудио; кад си дош'о дома, нијеси знао ни ће ти је глава, па сад сам ти одмах ја крива...

— Можеш и лакше говорит', да не чује компилук.

— Па нека чује. Да се стидиш компилука, био би тријезан...

Спасоје хтједе још коју да рекне, ама кад је видио, да се са женом не може лако на крај, мишљаше, да ће му најбоље бити ако окрене друкчије.

— А имаш ли што да једем? упита жену.

— Зар одмах, а нијеси се ни прекретио.

матери укаже неко поштовање. Али на први се поглед могло видети да је то велики деспот у породици.

Нина Александровна није била сама у сали, с њом је седела Варвара Ардалијоновна; оне су радиле некакав вез и разговарале с гостом, Иваном Петровићем Птицином. Нина Александровној беше око педесет година, са мршавим упалим лицем и са великом црњином под очима. Изглед је њен био болешљив и у неколико тужан, но лице и поглед били су доста пријатни; у првим њеним речима огледаше се карактер озбиљан и пун истинског достојанства. Не гледећи на тужни изглед, на њој се опажала сталност и одлучност. Одевена је била врло скромно, као старе жене, али понашање њено, разговор, манири, одаваху жену, која се пређе кретала у вишим друштвеним круговима.

Варвара Ардалијоновна је била девојка од својих двадесет и три године, средњега раста, прилично сувоњава, с лицем, и ако не врло лепим, ипак таквим које има у себи моћи да се допадне без лепоте и да необично привлачи к себи. Она је била налик на матер, чак се и одевала тако исто. Поглед њених плавих очију кад кад могаше бити и врло весео и ласкав, ако не би бивао што је чешће, озбиљан и замишљен, по некад чак и сувише, особито и по следње време. Сталност и одлучност видели су се и на њеном лицу, но опажало се да је та сталност чак могла бити енергичнија него ли код матере. Варвара Ардалијоновна била је нервозна, и брат је се чак по некад и прибојавао те нервозности. Прибојавао се чак и садашњи гост, који беше код њих, Иван Петровић Птицин. То беше још доста млад човек близу тридесет година, скромно но укусно одевен, с пријатним, но некако сувише солидним манирима. Он је умео разговарати паметно и пријатно, али је чешће бивао ћутљив. У опште он је производно чак пријатан утисак. Он, као што се видело, није био равнодушан према Варвари Ардалијоновној и није скривао своје осећаје. Варвара Ардалијоновна понашала се с њим пријатељски, но на нека његова питања одговлачила је с одговором, чак их није ни волела. Птицин, у осталом, није био без наде. Нина Александровна била је према њему ласкава, а у последње време чак му почела много поверавати. Познато је било да се он специјално занимао давањем новца на зајам с великим интересом на више или мање сигурне залоге. С Гањом је био пријатељ.

На озбиљно, но испрекидно представљање Гањино који се са свим хладно поздрави с матером и не поздрави са сестром, и који (одмах некуда одведе из собе Птицину). Нина Александровна рече кнезу неколико ласкавих речи и заповеди Кољи, који извири на врата, да га одведе у средњу

собу. Коља беше дечак с веселим и доста милим лицем, с поверљивим и прстодушним понашањем.

— Где је ваш пртљаг? запита он кнеза, уводећи га у собу. —

— Ја имам само један завежљај оставио сам га у предсобљу.

— Ја ћу вам одмах донети. Ми имамо од млађих само куварину Матрену, тако да и ја помажем. Варја све надгледа и срдн се. Гања рече, ви сте данас дошли из Швајцарске?

— Да.

— А је ли добро у Швајцарској?

— Врло добро.

— Брда?

— Да.

— Ја ћу вам одмах ваш завежљај донети. Уђе Варвара Ардалијоновна.

— Одмах ће вам Матрена постељу наместити. Ви имате куфер?

— Не, завежљај. Ваш брат оде да га донесе; он је у предсобљу.

— Ништа више нема, осим овога малог завежљаја; где сте га оставили? запита Коља, враћајући се опет у собу. —

— Па осим тог и нема никаквог другог, рече кнез, примајући свој завежљај.

— А-а! А ја сам мислио да га није украо Фердишченко.

— Не говори глупости, строго рече Варја, која је и с кнезом говорила хладно, но учтиво.

— Chère Babette, самном се може говорити мало нежније, та ја нисам Птицин.

(Наставиће се).

СИТНИЦЕ

Једно смешливо племе. Тирци, једно племе старога века, били су, како Херодот тврди на далеко познати са своје смешљивости а суседи су их мрзели, јер су све на смеј изводили и на сваку трећу реч смејали би се из гласа као луди. — Због те њине мане, почеше их презирати, те ти они једном закључе да се опросте тога ала — У тој цели. они послаше своје изасланике пророчанству у Делфи да питају имали начина да се они те своје мане опросте. — Пророчанство одговори: Жртвујте Пентуну, на обали мора, једнога бика, на хете се тако опростити, али се уздржавајте од смеја за време те молитве.

Чим су добили тај одговор, Тирци се одмах почеше спремати да принесу жртву. Један велики круг би повучен на обали мора,

брат и сестра... Е баш је ценабет. Огријеших се, баш се огријеших... Не знам, како ћу попу на исповијед...

Кад је било пред вече, крену се он дома.

Чобани се баш почели враћати кућама, па и опет чујеш како се разлијеже:

Мој дра-а гане у планини Јо о-о-о-во-ој...

Неколике девојке упртиле на леђа бурила и буцате, па пошле на воду.

По гдје која од њих и застане, да с каквим момком подијели по коју ријеч; — к'о младост!

А с краја села опет чујеш шкрипу тешких дрвених кола што их вуку четири вола. На њима посједали жетеоци и жетелице, па се гомбају и шале, а напријед сједи Панто Гатало, па се дере, ко лико га грло доноси:

— Аје, плавоња! Аје, соколе, вук те изио!

Спасоје је све ово чуо, па је и опет био сјетан, невесео... Сјео је под један велики дуб, па се замислио, замислио се дубоко.

Тако га је и ноћ затекла.

А кад је видио да се баш смрачило, диже се, па пође полако дома...

Ишао је ишао — а гријех му једнако на памети, па га поче к'о жива жеравица...

Док тако дође до тора Милинка Сломе.

Био вам је то баш једном зонђил сељак, па је имао оваца као мало који.

И Спасоје застаде код његова тора.

— Дај ти, па ћу се ја прекретит' и десет пута... Жена и зиђе, па се врати, носећи комад сира и читав хљеб.

— Ево ти.

Спасоје не рече ријечи, него откиде хљеб, па поче да присмаче...

Није он изио ни десет залагаја, а жена се плесну:

— Их јадан!

— Шта је? запита Спасоје па стаде.

— А данас петак...

Спасоју бијаше, као да му је неко ударио шамар. Био ти је он од старијих рипћана, што посте и десеторе посте, а моле се богу сваки дан по три пута...

И он застаде, па погледа у жену.

— Ах, што учини, на зло ти свануло, рече.

— Па нијесам знала.

— Шта нијеси знала, кад то вас свијет знаде, него ме јутрос огријешн.

— Није отров, осијече се и жена.

А види и она да се баш наљутио.

— На твоју душу гријех, промугла он, па изиђе и оде из куће...

*

Читав дан обилазио је Спасоје око села.

Бијаше му, као да се вас свијет на њега натоварио.

— Видиш ти што је жена... говорио је у себи... Јаво и жена

а простор на коме је требала жртва да се принесе би ограђен. Само озбиљни и достојанствени људи могли су при том акту учествовати. — Доведоше и бика и таман да га убију, кад се један деветогодишњи дечко прикраде да гледа свечаност. Они хтедохе да га отерају, али дечко им рече: „Шта вам ја сметам? Ја вам за цело већу вашег бика појести!“ На то се поче цео поштовани скуп из гласа смејати, и они се одрекоше лечења те тако дубоко укорене болести.

С. Н.

Скупштинари на острву Тонгу Лепо ти је бити скупштинар на Тонга — острву; тамо човек ужива и има права на особите удобности. Чујмо: Тачно у 8 сати најутра звони звоно, које господу народне посланике — зове на доручак, који траје до 10 сахата. За тим кратак одмор, јер тачно у 10 сати чује се опет звонце по други пут, и господа посланици у својим огртачима и сјајно извиксаним ципелама улазе у дворану где се држе седнице. За тим се тамо саветује док казаљка на сату не покаже 1 сат, и звонце опет не опомене да поред свег тешког рада, не треба човек да заборава ни на своје благоутробје. Те се тако седница завршује и иде се на ручак, а из трпезарије те мами пријатан мирис од прасећег и ћуријег печења. У 2 сахата, а кад кад и око 3. наставља се прекинути рад, док се у 4 сахата опет не зачује умиљни глас звонца, које позива последњи пут посланике на част и ради уверења да се такав големи труд за отаџбину не ради дабе. Ту се у опште живи пријатно о државном трошку, и тонгајска влада чини све могуће да своје народне посланике задовољи. Читави паробродски товари провијанта довозе се из Новог Селанда.

Један старо-римски цени сат. До сада се држало да су стари мерили време са пешчаном, воденим и сунчаним сатовима, што нису справе и оруђа за ношњу, и да уснут не имаше друга средства, да сазнају које је доба дана, до она што се њима и данас служе прост народ, непосредно посматрање сунца. У последњем броју „Натира“ саопштава потпуковник Хенеберт, да је пре кратког времена при неком откопавању код Форбаха нашао један прави римски цени сат; свакако није то сат са точковима али врло вешто измишљен сунчани сат најмањег формата, који на дану при ведром небу доста тачно показује које је доба дана. Справа се састоји из једног колута од 44 милиметра просечно, са 5 милиметра високим крајком. На томе тенећном крајку пробушене су две рупице; једна врло мала служи за то да се кроз њу провуче конач, о коме се сат могао косо држати; друга већа рупица, била је опредељена да пропушта сунчане зраке. Око средине колута окреће се једна казаљка од бронзе. На доњем делу колута урезане су две врете линија. Једне, седам на броју теку од средине ка крајку; оне означавају месеце, и то од светлеће рупице најудаљенија означава јануар, друга фебруар и декембар, трећа март и новембар, четврта април и октобар, пета мај и септембар, шеста јуни и август, а последња линија показује месец јул. Други ред линија пресеца онај први попречно и дели га у неједнака одстојања. Оне показују сате од сунчаног изласка па до заласка. Прва линија значи први и дванаести сат, друга линија други и једанаести сат и

Чуо је блејање оваца и клепет малог звона на великоме овну, па га то чисто отргло из мисли.

Погледао је у тор.

Није то, него баш ти дође некако пуно срце, кад тако погледаш у пун тор...

Неке се овце извалиле, па мирно преживају, неке опет стоје а око њих несташно облијеску мали јањци, те их сисају.

Погледао је Спасоје и опет у тор, па како није имао дјеце, његово се родитељско срце чисто разбежи па му јањци омилише; омилише му тако, да му чисто дође воља, да узме једно...

— На тору се и тако неће познати, рече.

И без премисљања прескочи ограду.

Ту се најприје окрену на све стране да види, гледа ли га ко год, а по овоме се могло познати, да је Спасоје чојек од заната, — па пође полазко, да опипа, које би му му јање најгодније било.

Баш он то почео, а у овце к'о да бијест уђе, па почеше да блеје и да трче...

Видио то и велики гаров, па скочи и стаде да режи достојанствено.

Спасоје се нађе у неприлици.

Брже боље уграби једно јање с реда, па а да прескочи плот, а гаров га шчепа за гуњац.

Дочепао га, мајчин сине, па колико је пас, не ће никако да га пушта.

т. д. Начин, којим се тим сатом служило овај је: Најпре се скренула казаљка на линију онога месеца у коме се налазимо за тим се постави колут у десни угао за удешавање сунчаних зракова; ови су падали кроз рупицу на горњем крајку колута, на казаљку и просечну линију, која је светлој тачци најближе лежала и показивала је сат приближно и доста тачно.

ПОШАЛИЦЕ

Разум се. Директору менаџерије долази један младих и тражи службу.

— Мени само треба чувар зверова — рече директор.

— Па лепо, ево мене.

— Да ли се ви разумете у храњењу грабљивих зверова?

— Не брин'те!... Ја сам био три године келнер.

У Кулеу. Један господин и једна дама седели су у железничком купеу. Господин запали цигару а дама стаде протестовати: — Господине, ја не могу да трпим дуван.

— О, милостива! — одговори господин — Онда га оставите са свим!

Невојљиво. Један генерал изгуби битку. Разгледајући бојно поле рече више за себе:

— Чудо ми је! При маневрима ја сам вазда битку добјао. Ово не разумем!

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У Недељу 16 Октобра

(дневна представа)

Анџело

Драма у три чина, написао Виктор Иго, с француског превео Драгутин Н. Јовановић. Игра 13 особа (9 мушких и 4 женске). Главније су улоге Анџело Малџери, подесто (главни кмет) (г. Љ. Станојевић) Родолфо (г. Гавриловић) Омодеј (г. Рајковић) Књафе-сто Галеофа (г. М. Петровић) Тиба (г-ђа Гргурова) Катарина Брагадинијева г-ђца. (Шоповићева). Догађа се у Падови 1549. Редитељ г. Рајковић. Анџело је представљан први пут 1 децембра 1892; сад се игра 9- пут.

(вечерња представа)

СУБАЈЕ

Драмолет у три чина с певањем, по народном веровању написао Љубинко. Музика од Јосифа Маринковића. Игра 18 особа (6 мушких и 12 женских) Главније су улоге *Богумир* трговац (г. Стојковић), *Тихомир* његов син (г. М. Петровић), *Турчин* путник (г. Павловић), *Марија* Богумирова жена (г-ђа Тодосићка), *Лекосава* Тихомирова заручница (г-ђца Јурковићева); Немо особље: момци, девојке, сватови, гајдани. Догађа се у првој половини овога века у некој паланци у Србији. Редитељ г. Рајковић (*Субаје* су нов комад и данас се представљају *четвори* пут.)

— Помагај, викну Спасоје.

А у то из мрака долети некаква биљетина, па га баш добро дофати преко леђа.

И виђе Спасоје, да не може на крај, па остави јање и по трча дома.

Пред кућом га дочека жена:

— Ће си био?

— Бре да ти кажем, баш би знала! . И прије сам ја носио јањад, ама ми се ово није десило!.. Ништа нисам ућарио.. А ово је све гријех, што сам јутрос омерено.. Наљутно се бог, па ми треба носит' свијећу у цркву... И опет ти си крива... Све је ово због гријеха!..

То рече па улезе у кућу

Свет. Ђоровић.